

Sygn. akt I CNP 5/07

POSTANOWIENIE

Dnia 21 lutego 2007 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Tadeusz Wiśniewski

w sprawie ze skargi L. J. o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego postanowienia Sądu Okręgowego w W.

z dnia 1 sierpnia 2006 r.,

w sprawie z wniosku L. J.

przy uczestnictwie M. O. i in. o rozgraniczenie,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 21 lutego 2007 r.,

skargę odrzuca.

Uzasadnienie

Postanowieniem z dnia 1 sierpnia 2006 r. Sąd Okręgowy w W. oddalił apelację wnioskodawczynie od postanowienia Sądu Rejonowego z dnia 2 sierpnia 2005 r., którym dokonano rozgraniczenia określonej nieruchomości.

W związku z wymienionym postanowieniem Sądu Okręgowego, wnioskodawczynie zażądała stwierdzenia jego niezgodności z prawem.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 424¹ § 1 k.p.c., skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia przysługuje od prawomocnego orzeczenia sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie, gdy przez jego wydanie stronie została wyrządzona szkoda, a zmiana lub uchylenie tego orzeczenia w drodze przysługujących stronie środków prawnych nie było i nie jest możliwe. Przepis ten wyraża zasadę, że przesłanką dopuszczalności skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia jest wykorzystanie przez stronę przysługujących jej środków prawnych.

Wyjątek od wskazanej zasady przewiduje art. 424¹ § 2 k.p.c., który w sytuacji, gdy strona nie skorzystała z przysługujących jej środków prawnych, dopuszczalność skargi od orzeczenia sądu pierwszej lub drugiej instancji uzależnia od kumulatywnego spełnienia dwóch przesłanek: istnienia wyjątkowego wypadku oraz występowania niezgodności z prawem o kwalifikowanym charakterze, wynikającej z naruszenia podstawowych zasad porządku prawnego lub konstytucyjnych wolności albo praw człowieka i obywatela (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 2 lutego 2006 r., I CNP 4/06, OSNC 2006, nr 6, poz. 113). Wystąpienie takiego wypadku skarżący powinien, zgodnie z art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c., wykazać w skardze.

W rozpoznawanej sprawie od zaskarżonego postanowienia sądu drugiej instancji wnioskodawczynie przysługiwała skarga kasacyjna (art. 519¹ § 1 k.p.c. w zw. z art. 34 ust. 3 ustawy z dnia 17 maja 1989 r. Prawo geodezyjne i kartograficzne, jedn. tekst: Dz.U. z 2005 r. Nr 240, poz. 2027 ze zm.). Skarżąca zrezygnowała jednak z jej wywiedzenia, występując – w terminie do wniesienia skargi kasacyjnej – z przedmiotową skargą o stwierdzenie niezgodności z prawem

prawomocnego orzeczenia. W skardze tej nie powołano przy tym żadnych okoliczności wskazujących na wystąpienie wyjątkowego wypadku, o którym mowa w art. 424¹ § 2 k.p.c., uzasadniającego wniesienie skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia mimo nieskorzystania z przysługujących wnioskodawczyni środków prawnych.

W tej sytuacji jedynie uzupełniająco można podkreślić, że obowiązku skorzystania z przysługującej stronie środka prawnego nie może w żadnym wypadku wyłączyć jej subiektywne przekonanie, iż środek ten nie odniósłby zamierzonego skutku. W omawianym wypadku zresztą skarga kasacyjna wraz ze skargą o wznowienie postępowania tworzą ze skargą o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia komplementarną całość, przy czym ostatnio wskazana skarga wchodzi w rachubę tylko subsydiarnie.

Z podanych względów, na podstawie art. 424⁸ k.p.c., Sąd Najwyższy odrzucił skargę wnioskodawczyni jako niedopuszczalną.